

ватъ още по-здраво въ ржба на масата, той се наежда, очитѣ му ставатъ стѣклени и голѣми — ето сега... Спечели! Десетъ лева сж предъ него и всички му завиждатъ. И той слага пакъ на нумеръ деветъ, и още веднажъ — и все губи. Колко мжно е да спечелишъ веднажъ, колко лесно е да загубишъ петъ пжти.

Да бѣше си далъ паритѣ на лодкитѣ, да бѣше се полюлѣлъ, вмѣсто да играе...

Такъвъ е животътъ: хубавитѣ мисли идатъ винаги късно. Не му остава сега нищо друго, освенъ да обикаля изъ прелеститѣ на събора и да се разкайва, че не е сложилъ на другъ нумеръ.

Щастливъ е войникътъ съ разгърдената куртка, че може да се люлѣе въ лодката съ своята слугиня. Тя утре ще мие прозорци и ще пере пелени. Но днесъ тя не е слугиня. Днесъ тя е ученичка отъ седми класъ — нали има баретка. Дошла е да се разходи. Добре, че се запозна съ войника, иначе въ тая навалица самичко момиче — кой знае какво можеше да ѝ се случи... Сега е горе, за мигъ всичко стихва, за мигъ ѝ се струва, че войникътъ не е войникъ, а киноартистъ — Хари Пилъ или Жоржъ о'Бриенъ, че тя не е слугиня, а наистина е ученичка — и наново потъва въ бездната.

— Дръжъ се, Мароооо!

Лодката не го оставя да довърши, а лети надолу. Вѣтрътъ надува полата на момичето и дветѣ зидарчета долу примиратъ подъ козиркитѣ на каскетитѣ си. Когато лодката пакъ се качва и нѣма нищо за гледане, тѣ се сбутватъ и се подсмиватъ. Но започне ли лодката наново да слиза, усмивката имъ застива на устнитѣ — за мигъ, за частица отъ мигъ.